

I

28. apríla 2011, Annapurna, Himaláje

Už dávno stratila aj ruženec. Ležal dvesto metrov nad ňou niekde v snehu vedľa cesty. Ale aj tú už dávno stratila. Stratila vlastne takmer všetko. Rukavice, svoj tím, mačky, vodu i vysielačku. Všetko okrem života a svojej viery. Otázka znela, čo stratí ako ďalšie.

Nad ňou vo svetle popoludňajšieho slnka žiaril vrchol Annapurny. Bol na dosah, napriek tomu ho nepokorila. Tracy, Laura, Betty a Susan boli mŕtve, zrútili sa v snehovom záveji do trhliny v ľadovci, v zlomku sekundy zmizli zo zemského povrchu. Annapurna ich jednoducho zhltila. Teraz ostala sama.

Pred tromi týždňami vyrazila so skupinou horolezkyň z USA a Kanady na expedíciu do Himalájí s cieľom zdoľať desiaty najvyšší vrch sveta – Annapurnu. Anna bola skúsená horolezkyňa, nebola to jej prvá osemtisícovka a oblasť Annapurny patrila k turisticky najprístupnejším v celom Nepále. Pred dvoma dňami zavčas rána vyrazila so štyrmi ženami pri jasnom počasí z piateho výškového tábora smerom k vrcholu. Vyzeralo to, že všetko pôjde hladko, napriek bolesti a utrpeniu pri každom kroku. Verili si, takmer euforicky, že na obed dosiahnu vrchol. Až kým sa nepokúsili prejsť cez ten snehový závej.

Spolu s kamarátkami sa do trhliny zrútil aj jej ruksak s mačkami, ktorý si na chvíľu zložila, aby si oddýchlá. To bolo jej šťastie. Odhliadnuc od toho, že pri márnom pokuse zistiť, kde sa kamarátky v trhlíne nachádzajú, stratila aj rukavice.

Bez rukavíc mala vážny problém – zimu. Teplota vzduchu vo výške sedem a pol tisíc metrov dosahuje dokonca aj poobede najviac tridsať stupňov Celzia pod nulou. V noci klesne na pri-

bližne mínus štyridsať. Jej telesná teplota bola teraz sotva tridsaťtri stupňov. Celá sa triasla, čo bola mimovoľná reakcia tela, aby zvýšilo svoju teplotu. Riedky vzduch tu hore všetko len zhoršoval. Dezorientovane sa potácala dole kopcom smerom, kde – ako sa domnievala – by mohol byť piaty výškový tábor. Postupne strácala koordináciu a potkýnala sa, čo boli prvé príznaky výškovej choroby. Bola na smrť unavená. Chcelo sa jej spať, už len spať. Posledné záblesky jasného rozumu jej však hovorili, že to by bol koniec. Musela ďalej. Dole. Do tábora. Vpred ju poháňal iba odveký pud sebazáchovy a jej viera.

Anna svojim kamarátkam nepovedala, že je katolíckou mníškou. Rovnako im nepovedala, čo na Annapurne v skutočnosti hľadá. Nepovedala im ani o svojom poslaní, ani o ráde. Bola pre ne jednoducho len spoľahlivá vidiečanka, ktorá síce rozumie horám, ale pri večerných rozhovoroch o mužoch a žúroch nemá čím prispieť do debaty. O to viac si vychutnávala veľkolepú krajinu, priateľských ľudí a mníchov v rúchach šafranovej farby, ktorí jej vysvetľovali Budhovo učenie.

Anna sa na chvíľu zastavila, lapala dych a potichu odriekala modlitbu. Pán jej pomôže. Panna Mária jej pomôže.

Po ďalších sto metroch poklesla jej telesná teplota na dvadsaťdeväť stupňov. Nacistickí doktori v Dachau pri svojich pokusoch s bazénmi plnými ľadovej vody dospeli k záveru, že človek prežije len do telesnej teploty nad dvadsaťpäť stupňov Celzia. No našli sa už však aj deti zaviate snehom, ktoré prežili aj pri telesnej teplote štrnásť stupňov. Vo vysokej nadmorskej výške však platia iné pravidlá. Anna vykašľavala krvavý hlien. Ďalší z príznakov výškovej choroby. Po ďalších päťdesiatich metroch síce stále nestrácala vieru, zato jej rýchlo ubúdalo síl. Bezvládne sa zosunula do snehu a mrmlala si stále tú istú modlitbu. Práve sa pripravila predstúpiť pred Pannu Máriu, keď vtom zazrela mníchov.

V usporiadanom rade sa priamo k Anne približovalo dvanásť postáv pospájaných lanom. Výšková choroba jej zakalila zrak, preto hneď nespoznala, že títo horolezci nepatria k jej expedícii. Vôbec pôsobili čudným dojmom, pretože namiesto bežného

high-tech multifunkčného oblečenia mali na sebe hnedé kutne, ako nosia katolícki mnísi.

Keď sa k nej tí čudní mnísi priblížili, ešte raz otvorila oči. Čudovala sa, že okolo nej prešli bez povšimnutia. Chcela niečo zakričať, ale v riedkom vzduchu jej zlyhal hlas. Zastavili sa pri nej až poslední dvaja mnísi. Jeden z nich sa nad ňu zohol. Anna uvidela jeho tvár. Priateľskú, jemnú tvár, hoci sa vôbec neusmieval. Obaja muži ju rýchlo prezreli a zistili, že ešte žije. Prehodili medzi sebou pár slov po latinsky, potom ju chytili popod pazuchy a Anna ďakovala Panne Márii za záchranu.

Až kým si neuvedomila, že ju mnísi nenesú dole do doliny, ale smerom hore! Anna si najprv myslela, že má halucinácie, to predsa nemôže byť pravda. Nie, hore nie! Bez náznaku akejkoľvek zvýšenej námahy vliekli muži v mníšskych kutniach mníšku napoly v bezvedomí, napoly zmrznutú ďalej smerom hore až k trhline v ľadovci, do ktorej sa zrútili Annine kamarátky. Anna to miesto okamžite spoznala. Červené poistné lano sa stále trepotalo nad okrajom. Muži ju vliekli presne tam. Posledné, čo Anna pocítila, bol tvrdý úder a ľadový prúd vzduchu v tvári. Potom sa všetko okolo nej premenilo na čarokrásnu modrú a bielu farbu.

II

29. apríla 2011, medzinárodná vesmírna stanica ISS

Závažnejší problém si už ani nedokázali predstaviť. Ak ho čo najskôr nedostanú pod kontrolu, mohlo by to ohroziť celú misiu, možno dokonca aj ich životy. Pokazil sa im totiž záchod. O 8.14 SEČ vákuová pumpa, ktorá odsávala tekuté a pevné exkrementy posádky ISS (pri vykonávaní potreby sa museli pevne pritlačiť v predpísanej polohe k malej záchodovej doske), definitívne vypovedala službu. Pokazený palubný záchod predstavuje vo výške tristo kilometrov nad Zemou vážny problém, pretože voľne poletujúce zvyšky ľudského trávenia môžu byť pre citlivé

elektronické zariadenia vážnym ohrozením. Dostatočný dôvod, aby sa Pawel Borowski začal týmto problémom zaoberať. Okrem niekoľkých biologických experimentov nemal tento jezuita na palube aj tak veľa úloh a bol šťastný, že môže pokorne dať do služieb celého mužstva svoju remeselnú zručnosť.

Pawel bol prvým kňazom vo vesmíre. Sen sa stal skutočnosťou. V priebehu plánovania misie na Mars NASA na naliehanie pápeža nakoniec dospela k rozhodnutiu, že na dlhú cestu k červenej planéte pošle aj duchovných. Nato bolo potrebné vycvičiť kňazov ako astronautov. Keď sa o tom tento poľský jezuita a vyštudovaný biológ do počul, hneď sa prihlásil a ako jeden zo štyroch kňazov úspešne zvládol tvrdé výberové konanie. A teraz bol on, Pawel Borowski, ten malý ryšavý chlapec z Poznane, vo vesmíre. Pawel vonkoncom nepodliehal ilúzii, že tu vo vesmíre by mohol byť k stvoriteľovi bližšie ako dole na Zemi. No dávno predtým, než sa rozhodol, že sa stane služobníkom Pána, chcel byť vždy kozmonautom. A teraz bol jedno i druhé.

Problémom bolo, že pre kňaza bolo na palube len málo špecializovaných úloh. Uľavilo sa mu, keď sa dozvedel, že sa môže opravou toalety zaslúžiť o záchranu celej misie.

Pawel mal pritom na palube celkom konkrétnu úlohu, úlohu, ktorú mu však nezadala NASA, a o ktorej nemal americký úrad pre vesmírny výskum ani potuchy. Tá úloha neznamovala nič viac a nič menej, než zachrániť svet pred zlom. Tak ako archanjel Michal. Pawel sa prirodzene nikdy neprirovnával k archanjelovi Michalovi, hoci si dobre uvedomoval význam svojho poslania na ISS. Nikto v cirkvi sa na túto úlohu nehodil lepšie a nebol na ňu dôkladnejšie pripravený. Včera zachytil za pomoci citlivých antén radarovej elektroniky vesmírnej stanice signál, ktorý potvrdzoval tie najhoršie obavy. Signál bol slabý, napriek tomu sa mu ho počas deväťdesiatminútového preletu podarilo na Zemi lokalizovať. Pawel odhadoval, že asi o dve hodiny bude môcť poslať komprimovaný dátový súbor cez šifrovaný kanál. A tým by on, malý Pawel z Poznane, skutočne zachránil svet. Medzitým sa môže pokojne postarať o pokazený záchod.

Práve sa zaoberal tou najvznešenejšou vecou, demontážou pokazenej vákuovej pumpy v bezťažovom stave, keď sa prihodila havária.

Z nezistiteľného dôvodu malý satelit určený na monitorovanie počasia opustil svoju obežnú dráhu, zdanlivo neriadene rotoval vesmírom a bez akéhokoľvek varovania narazil do stanice. Satelit nebol väčší ako kontajner na odpadky, ale do vesmírnej stanice narazil rýchlosťou dvadsaťpäťtisíc kilometrov za hodinu. Prerazil plachtu solárneho panelu, ktorá sa pozdĺž stanice natiahla ako obrovské anjelské krídlo, roztrhala ramená výložníkov dva až šesť a odtrhla modul Columbus. Sila nárazu uvoľnila aj modul pre mužstvo, kde práve spali traja členovia posádky. Celá stanica sa preklopila nabok a začala nezadržateľne rotovať, čo ešte viac zaťažovalo konštrukciu stanice enormnými odstredivými silami, až sa odtrhli aj ostatné moduly. Všetok kyslík vyfučal do vesmíru v priebehu niekoľkých sekúnd a vďaka vlhkosti, ktorú obsahoval, vytvoril okolo zničenej stanice snehobiely ľadový oblak. Pawel sa nestihol pokochať krásou tohto nadpozemského úkazu. Bez kozmonautického obleku zomrel za okamih na ťažkú podobu potápačskej choroby. Vákuum vo vesmíre mu roztrhalo pľúca a všetky plyny rozpustené v jeho krvi prešli späť do pôvodného stavu. Krv v celom tele začala prudko peniť. Všetky cievy naraz praskli. Smrť sa dostavila veľmi rýchlo. Embólia mu nafúkla mozog, a ten vtláčil mozgový kmeň do miechového kanála. Súčasne Pawlovo telo zmrzlo v dôsledku prudkého poklesu teploty. Pár sekúnd po náraze už nežil nikto z členov posádky. Vrak vesmírnej stanice rotoval vesmírom niekde nad Indickým oceánom ako loď duchov a pomaly, ale nezadržateľne klesal po svojej obežnej dráhe. O niekoľko týždňov sa v atmosfére rozletí na tisíce kúskov a zažiarí ako roj meteoritov.

Palubná elektronika pracovala ešte ďalšie tri dni. Počítač, ktorému Pawel zadal dáta na vyhodnotenie, poskytol presne načas komprimovaný súbor dát, ktorý však nemal kto odoslať na Zem. Neurobil to dokonca ani archanjel Michal.

III

Courier Online, 1. mája 2011

PÁPEŽ JÁN PAVOL III. ODSTÚPIL!

Autor: Peter Adam

RÍM. – Dnes o jedenástej dopoludnia na krátkej tlačovej konferencii vatikánsky tlačový hovorca Franco Russo oznámil, že pápež Ján Pavol III. sa vzdal funkcie hlavy katolíckej cirkvi.

Toto nanajvýš stručné oznámenie nikto neočakával. Dokonca aj ostrieľaný vatikánsky tlačový hovorca Russo bol zjavne v rozpakoch a pôsobil dojmom, že sa o pápežovom rozhodnutí dozvedel len krátko predtým.

Odstúpenie jedného z najvýznamnejších duchovných vodcov neznepokojuje len miliardu katolíkov po celom svete, ale vyvoláva obavy, že svetový poriadok sa môže otriasť v základoch – to všetko s nedozernými globálnymi následkami.

O dôvodoch neočakávaného odstúpenia sa zatiaľ len špekuluje. Russo neposkytol žiadne ďalšie informácie ani na naliehanie zhromaždených novinárov. Znamky únavy z úradu alebo zdravotné problémy sa zatiaľ nepotvrdili. V kuloároch sa v poslednom čase čoraz častejšie šušká o náznakoch „duševnej slabosti“ inak robustného pápeža.

V oficiálnom vyhlásení sa objavila len strohá informácia, že pápež prijal toto rozhodnutie „z osobných dôvodov“, a že toto rozhodnutie je nezvratné. Pápež k svojmu kroku nezaujme žiadne stanovisko a nebude ani poskytovať nijaké interview. Podľa apoštolskej ústavy má bezprostredne potom odstúpiť aj druhý muž v cirkevnej hierarchii, kardinál štátny sekretár Menendez. Kolégium kardinálov, teda kardináli zdržiavajúci sa v Ríme, zasadne už v priebehu niekoľkých hodín. Úradné záležitosti pápežskej stolice bude počas sedisvakancie, čiže až do voľby nového pápeža, v zastúpení riadiť pápežský komorník.

Už niekoľko storočí upravuje tento postup do najmenších podrobností apoštolská ústava *Universi Dominici Gregis*. Tento základný zákon apoštolskej stolice precízne popisuje aj ďalšie kroky. Pritom v zásade nerozlišuje medzi úmrtím pápeža a odstúpením z úradu. Pápežská pečať sa zlomí, jeho komnaty zapečatia a najneskôr do dvadsiaticich dní sa musí zísť konkláve, ktoré zvolí nového pápeža.

Kedy musí pápež vlastne odstúpiť? V podstate nikdy. Dokonca ani ťažko chorý pápež, ktorý nemôže vykonávať úrad, nemusí odstúpiť, hoci takýto stav by bol podľa vyjadrenia experta na Vatikán pátra Gattusa Gattusa „kanonickou nočnou morou“.

Počas dvetisícročnej histórie pápežstva bolo odstúpenie pápeža nanajvýš zriedkavým javom. V roku 1415 odstúpil na nátlak protipápeža pápež Gregor XII. Za jediné dobrovoľné odstúpenie sa považuje odchod Celestína V. v roku 1294.

Dôvodom, prečo pápeži v minulosti odstúpili len výnimočne, môže byť skutočnosť, že ďalšie pôsobenie a úloha „starého pápeža“, najmä voči jeho nástupcovi, nie je vôbec upravená. Vo všeobecnosti sa predpokladá, že odstupujúci pápež sa utiahne do kláštora. O to napínavejšie je sledovať, čo urobí Ján Pavol III. a či sa celkom stiahne z cirkevnej politiky.

Franz Laurenz, syn robotníka z Duisburgu, bol ako pápež rovnako kontroverzný i obľúbený. Jeho odstúpenie prichádza v krajne nevhodnom čase. Začiatkom budúceho roka chcel prostredníctvom tretieho vatikánskeho koncilu zaviesť ďalekosiahle cirkevné reformy. Pre zástancov tvrdej línie to bol však „červený pápež“ a už dlho ho považovali za príliš liberálneho. Škrípali zubami, keď museli tliekať pápežovmu „dialógu s islamom“ a v zákulisí sa pohoršovali nad jeho úzkymi osobnými vzťahmi k popredným mulláhom a imámom. Keď sa tento športovo založený pápež z Nemecka minulý rok počas historickej návštevy v Afrike vyjadril, že používanie kondómov nie je v rozpore s katolíckou vierou, takmer vyvolal cirkevný rozkol. Súčasne však

hrozil vancouverskému biskupovi exkomunikáciou, ak sa bude naďalej pridzhať požiadavky uvoľnenia celibátu.

Od svojej voľby v roku 2005 sa Franz Laurenz na stolici svätého Petra polarizoval, napriek tomu sa stal pre mnohých katolíkov nádejou na obnovu cirkvi. Ako šesťdesiatdvaročný, jeden z najmladších pápežov vôbec, našiel dokonca odvahu a svojho najtvrdšieho kritika Antonia Menendeza, ultrakonzervatívneho kardinála blízkeho Opusu Dei, vymenoval za kardinála štátneho sekretára. Menendez musí síce podľa cirkevného práva teraz tiež odstúpiť, veľa pozorovateľov ho však v nastávajúcej voľbe považuje za favorita.

Nie je vylúčené, že za odstúpením Jána Pavla III. sa skrýva niečo omnoho závažnejšie ako jeho údajná demencia. Netreba pochybovať, že za zatvorenými dverami Apoštolského paláca zúri urputný zápas o moc.

Či vôbec a v akej podobe do tohto boja zasiahne bojovný „starý pápež“, je otázne. Stále totiž vlastní v Ríme byt z obdobia, keď pôsobil ako predseda Kongregácie pre náuku viery.

IV

1. mája 2011, Vatikán, Apoštolský palác

Zopäté ruky na tmavom dreve modlitebnej lavice boli starostlivo ošetrované. Napriek tomu to neboli jemné ruky, práve naopak. Boli to ozajstné laby, drsné zvrátené ruky, ktoré vedia zdrapiť pod krkom. Ruky robotníka. V mladosti vykonávali ťažkú prácu a niekedy aj tvrdo udierali. Tieto ruky boxovali, potili sa, krváčali a udeľovali požehnanie. Ruky, ktoré akoby s výnimkou modlitieb nikdy nemali pokoj. Franz Laurenz bol mohutným mužským zjavom. Ale to, čo v ľuďoch, ktorí ho stretli po prvý raz, vyvolávalo najhlbší dojem, boli vždy jeho ruky. Vyzerali, akoby žili svojím vlastným životom. Tieto ruky sprevádzali a umocňovali pápežove slová, uchopovali ich, lomcovali nimi, zbierali argu-

menty ako zrelé ovocie, stláčali ich a metalí do tváre spolube-sedníkom alebo ich nečakane nechali nežne plynúť ovzduším. A tieto ruky vedeli byť i zlostné. Aj skúsení kardináli a šéfovia vlád sa často mykli, keď sa odrazu vo vášnivom rozhorčení zovreli do pästi a pápežov ukazovák sa ako meč archanjela Mi-chala zviezol na partnera v rokovaní.

Ľudia v pápežovom okolí hovorili o jeho stisku ruky, ktorý by dokázal koňovi rozdrviť kopyto, o jeho žoviálnom poklepaní po pleci, ktoré dokázalo človeka zvaliť na zem. Starí priatelia spomínali na srdečné objatia, ktoré vám vytlacia z pľúc všetok vzduch. Vedúci vatikánskych záhrad pre Radio Vaticano so smiechom priznal, že pápež ním raz pre uhynutý ružový krík tak zatriasol, že ešte tri dni videl Pannu Máriu.

Málokto tušil, aké však vedia byť tieto ruky nežné, keď prechádzajú po stránkach starých pergamenov vo vatikánskom taj-nom archíve.

Pápež Ján Pavol III. bol človekom, ktorý musel svet najprv pevne uchopiť, aby ho mohol pochopiť a utvárať. Jeho ruky boli anténami k pocitom ľudí a tajomstvom jeho presvedčivosti.

Teraz odpočívali zopäté k modlitbe na starej modlitebnej lavici pápežskej súkromnej kaplnky na treťom poschodí Apoštolského paláca a vyzerali ako dve obrovské spiace bytosti.

Ale bývalý pápež nespal. Zúfalo prosil svojho Boha o odpus-tenie. Pápežskú sutanu už zamenil za jednoduchý čierny oblek s kňazskou košelou a pôsobil teraz ako obyčajný, príjemný vi-diecky farár. Len veľký zlatý rybársky prsteň s pápežskou pečatou na pravej ruke prezrádzal, že pred niekoľkými hodinami patrila najvplyvnejším náboženským vodcom sveta.

„Odpusť mi, Otče, moju vinu. Nebol som hodný zastupovať tvoju ríšu. Sklamal som ťa a sklamal som všetkých ľudí, ktorí mi verili. Ale napriek tomu nemám inú voľbu.“

Franz Laurenz vyzeral nevyspato. Celú noc strávil modlitbami.

„Pomôž mi, Otče, v tejto ťažkej hodine. Daj mi silu, aby som urobil to, čo musím teraz urobiť. Pretože zlo stojí za dverami a nie je tu nikto, kto by ho dokázal zastaviť.“

Nemal na výber a bolo mu to jasné hneď, ako dostal hlásenie z Nepálu a Houstonu. Nemal na výber, ak chcel zastaviť to, čo dlhé roky videl prichádzať, ale nikdy si to nechcel pripustiť: Antikrist, babylonská neviestka, veľká šelma sa zjavila, aby otvorila brány pekelné.

„Pane, je to moja vina. Váhal som, pridlho som váhal. Nebol som hoden tohto úradu. Pane, odpusť mi moju vinu a daj mi silu postaviť sa zlu.“

Laurenz nebol mystik, Zjavenie Jána vždy chápal skôr ako orientálne opulentnú výzvu určenú ranokresťanským obciam v Rímskej ríši, aby vydržali, než ako reálne vízie. Ale po tom všetkom, čo sa stalo za posledných dvanásť mesiacov, zmyšľal teraz inak. Antikrist je reálny. Má postavu a má meno. Jeho meno je Sutech.

Kto sa skrýva za pseudonymom egyptského boha ničenia, to však netušil. Laurenz toho muža za posledné dva roky síce niekoľko ráz stretol, ale Sutech mal zakaždým na sebe mníšsku kutňu s kapucňou a tvár si schovával za čierny hodvábny šál. Práve pre túto maškarádu ho Laurenz spočiatku nebral vážne. Závažná chyba, ako už vedel.

Počas poslednej noci musel Laurenz prijať to najbolestivejšie rozhodnutie svojho života. Medzi modlitbami mal dva krátke telefonáty, potom preformátoval pevný disk na svojom osobnom laptope a zničil ho. Chvíľu premýšľal, či by nemal radšej proste potajomky zmiznúť, jednoducho sa stratiť zo sveta, bez stôp a navždy. Aspoň by tým získal náskok. Ale to bolo v rozpore s jeho spôsobmi a plánom.

Hneď po svitaní sa rýchlo osviežil, najprv vypustil kocúra, dal mu nažrať a až potom zavolať svojmu osobnému tajomníkovi Alexandrovi Dunckerovi. Onedlho sa okolo neho spustilo peklo. Duncker okamžite informoval Menendeza a o pol hodiny už obaja uňho sedeli. Štátny sekretár Vatikánu naňho kričal, bezradne a zúrivo. Laurenz mu to nemal za zlé. Poznali sa dlho, ešte z čias v Kongregácii pre náuku viery. Hoci sa celý život až do krvi hádali o cirkevných otázkach, hoci Menendez proti nemu vystúpil na konkláve a označil ho verejne za „ohrozenie

cirkvi“ , Laurenz mal tohto Španiela pre jeho priamočiarosť rád. Medzi štyrmi očami si dokonca tykali. To však ešte neznamenalo, že by boli priatelia. Naopak.

„Povedz mi, preboha, aspoň jeden rozumný dôvod!“ reval Menendez. „Jeden prekliaty dôvod!“

„Nerúhaj sa v mene Božom!“ karhal ho Laurenz.

„Neodbočuj! Chcem počuť dôvod!“

„Nemôžem ti ho povedať. Je to osobné.“

„Si chorý?“

„Nie.“

„Si šialený? Je to tak?“

„Nie, Antonio, teším sa dokonale jasnému rozumu.“

Asketický Španiel zo seba vydal mrzutý zvuk. „Skladáš zbrane, to je to. Pochopil si, že tvoje reformné plány by vyústili do chaosu, že nemáš odpovede v dobe plnej otázok. Teraz všetko hádžeš za hlavu, aby si sa vyhol zodpovednosti.“

„Viem pochopiť, že to takto vidíš.“

„Dobre vieš, čo si myslím o твоjich reformných plánoch, Franz. Pre cirkev je to jed. Za zbabelca som ťa však nikdy nepokladal. Teda... dodnes.“

Laurenz mlčal, a to Menendeza ešte väčšmi rozčuľovalo.

„Je to opäť jedna z tých твоjich špinavých taktík,“ oboril sa naňho Menendez. „Svojím odstúpením nútiš odstúpiť aj mňa a konečne sa ma tak zbavíš.“

„Môžeš sa teraz stať pápežom, Antonio, nezabúdaj na to.“

„Dobre vieš, že za posledných päťsto rokov sa len traja kardináli štátni sekretári neskôr stali pápežmi. Ale tu predsa nejde o mňa alebo o teba, ide tu o úrad zástupcu Krista na zemi.“

Laurenz na chvíľu ľutoval, že sa on a tento Španiel nikdy nemohli stať priateľmi. Dôvodom bola najmä skutočnosť, že Menendez patril k Opusu Dei, najvplyvnejšiemu a najnebezpečnejšiemu zoskupeniu v rámci cirkvi.

„Viem to rovnako dobre ako ty, ver mi. Napriek tomu nemôžem inak.“

„A čo budeš teraz robiť? Chceš sa stať sivou eminenciou v pozadí? Protipápežom?“

„To si skutočne myslíš, Antonio?“

„Chcem pochopiť prečo! Prečo?“

Laurenz pokrútil hlavou. „Je mi ľúto, Antonio.“

Menendez sa nahnevane narovnal. „Neverím vám, Franz Laurenz. Poznám vás lepšie.“

Laurenzovi neušlo, že mu kardinál štátny sekretár, aby si zachovával odstup, opäť vyká.

„Vy nie ste muž, čo zo dňa na deň všetko vzdá,“ pokračoval Menendez. „Som presvedčený, že máte plán a tento plán povedie k rozkolu v cirkvi. Urobili ste zo mňa svojho štátneho sekretára a tým ste si ma zaviazali lojalitou. Ale s tým je teraz koniec. Odteraz som vaším najväčším nepriateľom. Budem vás sledovať. Vás a vám podobných. Budem vám dýchať na chrbát. Porazím vás, nech sa pokúsite o čokoľvek. Ochránim pred vami svoju cirkev, tak mi Pán Boh pomáhaj.“

S týmito slovami a bez pozdravu opustil španielsky kardinál miestnosť.

Opatrné zahmkanie vytrhlo Laurenza z úvah. Dokončil modlitbu a obzrel sa. Vo dverách do kaplnky stál Duncker. Mal na sebe svoju čiernu sutanu s fialovým opaskom, ktorá ho označovala za čestného preláta.

„Je to tak ďaleko, Svätý Otec.“

Laurenz prikývol a postavil sa.

„Už nie som pápež, Alexander. Už dokonca nie som ani biskup. Odteraz bude stačiť *velebnosť*.“

„S dovolením, Svätý Otec,“ odvetil Duncker trocha strnulo, „kým nosíte rybársky prsteň, ste pápež a ja vás nebudem oslovovať inak.“

Laurenz pochopil, že to je Dunckerov spôsob, ako vyjadriť nesúhlas s jeho rozhodnutím.

Na rozdiel od Menendeza a všetkých ostaných, ktorých Laurenz už dnes prijal, aby podnikli patričné kroky, sa Duncker nespýtal na dôvod. Správu o odstúpení prijal tento rodený Duríččan diskrétno ako vždy, zorganizoval tlačovú konferenciu a informoval *camerlenga*, pápežského komorníka, ktorý odteraz

až do voľby nového pápeža bude spravovať najvyšší úrad cirkvi. Vo svojich štyridsiaticich siedmich rokoch bol na ten úrad prímladý. Azda všetkým rímskym ženám sa v noci snívalo o tomto dobre vyzerajúcom monsignorovi so záľubou v oblekoch šitých na mieru, vyberaných reštauráciách a modernom umení. Bulvárna tlač ho prirovnávala k Georgovi Clooneymu. Navonok otvorený a oblúbený hosť rôznych talkšou, v súkromí bol však tento vysoko inteligentný analytik skôr zdržanlivý a v cirkevných záležitostiach dokonca nanajvyš konzervatívny. Ako študent teológie chcel vstúpiť do rádu kartuziánov, najprísnejšieho zo všetkých katolíckych rádov, v ktorom platí absolútna mlčanlivosť. Laurenz, ktorý bol vtedy jeho doktorandským vedúcim, ho povolal do Ríma do Kongregácie pre náuku viery, nástupníckej inštitúcie svätej inkvizície, a o rok neskôr ho vymenoval za svojho osobného tajomníka. Cenil si jeho diskkrétne a uhladené spôsoby, ktorými ho zbavoval každodenných úradníckych povinností, odbíjal otravné otázky novinárov, odpovedal na e-maily, organizoval diskkrétne schôdzky a udržiaval kontakt s rôznymi riadiacimi centrami kúrie. A s určitými kruhmi, ktoré z pozadia riadia osudy sveta. Najviac si však Laurenz na Dunckerovi cenil, že vedel mlčať. Vo Vatikáne nanajvyš zriedkavá vlastnosť.

„Kardínal camerlengo vás očakáva vo svojej prijímacej miestnosti,“ povedal Duncker. „Batožinu som uložil do auta, šofér čaká na dvore. Nenápadné auto s rímskym poznávacím číslom, ako ste nariadili. V kláštore Montecasino vás už očakávajú.“

„Výborne.“ Laurenz sa narovnal. „Tak sa dáme do toho, nie?“

Appartamento, čiže pápežov súkromný byt s rozlohou štyristo metrov štvorcových pozostával okrem súkromnej kaplnky ešte z piatich izieb a veľkej prijímacej miestnosti. Zariadenie bolo jednoduché, kvalitné a drahé. Na stenách príležitostne Giotto alebo Tintoretto zo zbierok jeho predchodcov. Medzi nimi niekoľko Laurenzových súkromných fotografií, na niektorých je s rodičmi a súrodencami v Duisburgu. Dnes je nažive už len jeho mladší brat.